

Mottó: „mint ahogyan a gyermekláncfű láncszemei, úgy kapcsolódnak egymáshoz a mi életeink...”

Szentek között

**Dicsőségben ragyogott fel
mindenszentek napja;
Ilyen csodát egyetlenegy
teremtmény sem adna.**

**Isten tiszta kegyelmével
elárasztott engem;
S megmutatta szentjeinek
örömét a Mennyben.**

**Betegágyad kínjai közt
könnyörögve kérted,
Megdicsóült seregébe
fogadjon be téged.**

**Nem érzel már mást közöttük
boldogságon kívül;
Hiányod, mi velem maradt,
békévé szelídül.**

Mindenszentek ünnepén

Az erdélyi embernek, bárhol is született a Kárpát-medencében, falusi vagy városi környezet határozta meg gyermek és ifjúkorát, a halottaknapra készülődés és az est különös hangulata mély nyomokat hagyott lelkében. Élhet ma a Kárpát-medencében, vagy a világ bármelyik településén, ilyenkor a temetők különös világa megelevenedik és beszélni, mesélni kezd. Ilyenkor mintha megszólálnának a múlt tanúi, őseink, szeretteink és emléküik felelevenedik bennünk.

Amikor szürkülődött, - meséli **Ft. Obermájer Ervin**, a gyulafehérvári szeminárium prefektusa, elindultunk hárman, egy pár gyertyát szorongattam kezemben, csendesen menegettünk a szomszédból is akkor indulókkal, majd amikor a Falumezején a katlanokhoz értünk kitértünk a tér és egy fél kilométer távolságból gyertyafényzőn ölelte át a lélekben szeretteiket kereső temetőbe indulókat. Ez a kép kitörölhetetlenül és nagyon tisztán él emlékeimben. Úgy őröm, mint egy féltett kincset, nagyon vigyázok rá. Pedig csak egy pislákoló gyertyafénytenger csupán. De benne egy közösség lelke ragyogott! Álltunk szeretteink sírja mellett, majd az est csendjében. Emlékeztünk.

Testi halál van, de az emberséggel és szeretettel megélt és ledolgozott „életet” nem lehet sírba zárni. Ilyenkor sokan, nagyon sokan voltunk együtt a temetőben! Élők és holtak igaz szeretetben.

Aztán belekondultak a harangok az est békéjébe, hogy megszólaljon a lélek imádságos hangon, és a templom áhítata hídként kösse össze azt az

összetörhetetlen és elfogadhatatlan falat az élők és elhunyt szeretteik között. De miért is keressük a holtak között az élőket? Kérdezhetném én is önmagamtól. Így nem teszek mást, a megemlékezés tisztaságában, csak csendesen és békésen megállok, kitéárom karom és átölelem mind azokat, akik mindig az anyémek maradnak!

Ma, november elsején délután mi is felmentünk a temetőkápolnához, ahol megemlékeztünk mindazokról akik értünk dolgoztak, vagy a kik jötevőink voltak de már elköltöztek az élők közül az örök boldogságba. A meghalt ismerősök közül elmentem Tünde néni sírjához, aki olyan sokszor kedves volt velem és aki mindnyájunknak sok éven át főzött a konyhán.

Remélem, hogy most az égben finomakat készít az angyaloknak is a mennyben.

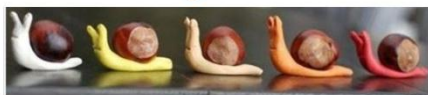
Amikor megérkezett a papbácsi, akkor mindnyájan odamentünk a kápolna elé és együtt kértük Istentől, hogy a meghalt híveket kísérelje be az örök boldogságba. Nagyon szép volt, hogy annyian ott voltak a szeretteik sírja mellett és egy gyertyát meggyújtottak emlékükre. A csodálatosan kivilágított temetőben aztán közösen énekeltünk.

K. István

Őszi termésekből mesefigurák

Az elmúlt hétre a kényszer-vakációban levő gyerekek között egy versenyt hirdettünk meg, melynek alapján készíteniük kellett őszi termésekből egy mesefigurát, amelynek a meséjét is ők maguk kellett megírják.

A feladat nem volt egyáltalán egyszerű. A figurát igazán hamar elkészítették a gyerekek, de a mese már több időt vett igénybe. Volt aki szinte feladta a versenyt, mert nem jött az ihlet. De végül is mindenki nagyon szép, jól kigondolt munkákat küldött el.

Néhányat közülük ebben a számban közlök az olvasóinkkal, de a következő számba is jut a szép mesékből.

A mogorva süni

Egyszer volt, hol nem volt, kerek erdő közepén élt egyszer egy sündisznó. Nagyon mogorva sündisznó volt; legalább is ezt tartották róla. Mindenkiel csak morgott, mindennel elégedetlen volt, és még ha jó szándékkal közeledtek hozzá, akkor is tüskés gombóccá gömbölyödött, csak úgy meredeztek kifelé a tüskéi. Nem is közeledett hát hozzá senki jószándékkal sündisznó-emlékezet óta.

Az erdő állatai már nem is tudták, hogy miért olyan biztosak benne, hogy a sündisznóhoz nem érdemes jó szándékkal közeledni. Egyszerűen csak biztosak voltak benne.

Egymás között csak kibeszélték és ha néha mégis szóba elegyedtek vele, legfeljebb csak az időjárásról folyt a kurta társalgás. Azt viszont soha senkinek nem jutott eszébe megkérdezni tőle: fáj-e a szíve? Mi a baja?

Aztán ment mendegeld és új barátokra lelt. Ezek a barátok hívtak őt sétálni az erdőbe és azóta is jó barátságban élnek míg meg nem halnak.

Szilágyi Andrea meséje

Roli egy szép őszi verset másolt le.

Szabó Lőrinc: Ősz az Adrián

*Félig vízben, félig a parton
fekszem az őszi ég alatt;
egyszerre ringat és melenget
a tenger és a déli nap:*

*szikrázó ujjai becéznek,
gyúrnak, gyötörnek édesen,
húnyt szemmel és borzongva
tűröm,
hogy paráználkodnak velem.*

*Húnyt szemmel és borzongva
tűröm*

*a nap s a tenger csókjait
s testem gyönyörűsége némán
könyörög és imádkozik:*

